Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 151 (1651) ♦ Четвер, 14 серпня 1997 року ♦ Ціна договірна

Ми пишемо. Убивці стріляють.

Правоохоронці погоджуються: професія журналіста небезпечна для життя

У Спілці журналістів відбулася прес-конференція виконувача обов'язків Генерального прокурора Олега Литвака на тему: «Захист життя журналістів».

Власне, зустріч в. о. Генпрокурора з працівниками засобів масової інформації було заплановано ще до трагічної звістки з Одеси: питання захисту журналістів стає дедалі актуальнішою темою. За півтора року зареєстровано 42 злочини проти представників мас-медіа, до речі 11 з них — на Одещині. Вбивство головного редактора одеської вечірки просто прискорило зустріч, кулі кілера ще раз попередили: професія журналіста небезпечна для життя.

Олег Литвак визнав: ми потребуємо не тільки правового, а й фізичного захисту. Втім, ця аксіома для багатьох колег була очевидна і до прес-конференції: хто ризикує «висунутися» за межі позитиву, часто обізнаний з методами «останнього китайського попередження» з боку «вдячних героїв». В. о. Генпрокурора за ступенем ризику (втім, і «захищеності») порівняв роботу журналістів з працівниками власного відомства: «Ви закликаєте жити за совістю, ми — за законом. Погрожують вам і нам».

(Закінчення на 2-й стор.).

У комітетах Верховної Ради

Головна увага — місцевому самоврядуванню

Комітет з питань державного будівництва, діяльності рад і самоврядування продовжує працювати у звичному режимі. Адже, вважає голова комітету Олександр Стешенко, який би не був досконалий закон «Про місцеве самоврядування», він не вирішує всіх проблем, з якими доводиться стикатися на місцях. Саме тому комітет підготував до розгляду на сесії 12 законопроектів, що розвивають принципи, закладені у цей закон, а також проект програми державної підтримки і розвитку місцевого самоврядування, передбаченої постановою Верховної Ради України від 3 червня 1997 року.

(Закінчення на 2-й стор.).

День незалежності

До свята — пенсії і зарплати

Напередодні Дня незалежності України уряд Автономної Республіки Крим ухвалив план заходів з підготовки до цього свята. Насамперед кримська Рада міністрів доручила міністерствам фінансів та освіти автономії, міськвиконкомам, райдержадміністраціям і Пенсійному фонду Криму «докласти всіх зусиль для погашення заборгованості у зарплаті, пенсіях та інших соціальних виплатах». План також включає роботу з благоустрою міст, селищ та інших населених пунктів півострова, пам'яток історії та культури. 24 серпня в містах і районах Криму відбудуться святкові гуляння, спортивні заходи, пройдуть виставки, концерти та ярмарки.

СМІТНИК серед дніпровських хвиль

планують розмістити черкаські архітектори

У 1954 році Черкаси з колишнього райцентру стали містом обласним. Розпочалося будівництво підприємств, а з ним і значний приплив робочої сили. Зміна демографічної ситуації викликала потребу спорудження житла і соціально-культурної інфраструктури.

Залишивши хати-мазанки у центрі Черкас, погляди зодчих зупинилися на припортовій акваторії Дніпра. І там виник мікрорайон під назвою Митниця. Далі пішла Митниця-2. На черзі Митниця-3. Посунься, Славутичу, цивілізація іде... з усіма наслідками.

(Закінчення на 8-й стор.).

До відома народних депутатів України

Повідомлення

Пленарне засідання сьомої сесії Верховної Ради України відбудеться 15 серпня (п'ятниця) 1997 року в м. Києві.

Початок — о 12-й годині.

Реєстрація народних депутатів проводиться 14 та 15 серпня 1997 року.

Секретаріат Верховної Ради України.

Врожай-97

Останні кроки

Як повідомив заступник начальника управління землеробства Міністерства АПК, на 13 серпня зернові та зернобобові культури обмолочено з 70% посівних площ. Завершилася хлібна епопея на Херсонщині та Одещині. Незабаром віджниввують аграрники АРК, Запорізької, Миколаївської, Полтавської областей. У господарствах у середньому намолочують по 27,3 центнера з гектара (торік на аналогічний період — 21,1 центнера). Найродючішим виявився гектар в Одеській області — з кожного там збирали по 33,4 центнера зернових.

Лист на першу сторінку

Гімн: все вище й гучніше

Гімн, як і прапор, — невід'ємні атрибути кожної держави. Але подивіться, як рідко звучить гімн України — переважно під час спортивних змагань. Я не чув, щоб величними звуками гімну відкривали сесії обласних, міських, районних, сільських рад, свята чи культурні заходи. А шкода. Чи не з байдужості до таких речей починається нігілізм? Гімн може стати духовним об'єднувачем громадян усіх національностей в Україні.

Олексій МАЛАКОВ, шахтар.

Дніпропетровська область.

P.S.

❍ Президент України висловив подяку зведеному аварійно-рятувальному загону Міністерства з надзвичайних ситуацій, який брав участь у ліквідації наслідків повені в Польщі.

❍ Кубок УЄФА. «Аланія» (Росія) — Дніпро (Дніпропетровськ) — 2:1, «Андерлехт» (Бельгія) — Ворскла» (Полтава) — 2:0.

❍ Унаслідок злив у Херсонській області затоплено 890 будинків в 11 населених пунктах.

❍ Колектив львівської кондфабрики «Світоч» вирішив передати одноденний заробіток (30 тисяч гривень) сім'ям постраждалих від повені на Львівщині.

У комітетах Верховної Ради

Головна увага — місцевому самоврядуванню

(Початок на 1-й стор.).

Уже у вересні—жовтні народним обранцям буде запропоновано розглянути такі проекти законів: про державно-територіальний устрій в Україні, про вибори органів влади та посадових осіб місцевого самоврядування, про органи самоорганізації населення, про вибори народних депутатів Автономної Республіки Крим, про Центральну виборчу комісію тощо.

— Нас також дуже непокоїть ситуація, що склалася у Києві між органами місцевого самоврядування і міськдержадміністрацією. А тому ми запропонували одним з перших розглянути проект закону про статус столиці, який готовий на 100 відсотків, — сказав Олександр Стешенко.

Коментуючи пропозиції Президента України до закону «Про місцеві державні адміністрації» та його лист до Верховної Ради; голова комітету висловив думку, що ці пропозиції — дискусійні, і вони ретельно обговорювалися на засіданні тимчасової спеціальної депутатської комісії. Ця проблема не стільки правова, скільки політична, — переконаний Олександр Стешенко. Водночас він вважає, що Верховній Раді варто прислухатися до думки Леоніда Кучми щодо дотримання регламентної процедури.

Володимир КОРОЛЮК.

У номер

Довгим сподіванням настане край?

Президент України Леонід Кучма розпорядився виділити (цікаво, звідки?) 370 млн. гривень на виплату заборгованості з зарплати й пенсій. Передусім буде погашено заборгованість з зарплати працівникам системи освіти, військовикам і правоохоронним органам.

Гроші буде також спрямовано на чорнобильські соціальні виплати.

Тим часом керівництво червоноградської шахти № 4 Львівської області планує взяти кредит на суму 400 тис. грн. для виплати зарплати всім працівникам за травень і червень.

Керівництво шахти намагається знайти компромісне рішення з голодуючими гірниками, які мають намір залишатися у вибої до повного задоволення їхніх вимог, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Що у планах Прем'єра

18 серпня планується робоча поїздка Прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка в Одеську область.

Як повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна», під час візиту Прем'єр-міністр візьме участь у мітингу з приводу відкриття руху мостом через Хаджибейський лиман.

Крім того, Прем'єр ознайомиться з будівництвом Южнінського нафтотерміналу, відвідає відкрите акціонерне товариство «Одессільмаш».

В. Пустовойтенко планує відвідати нафтогавань Одеського морського торговельного порту і ознайомитися з роботою одеського підприємства «Ексімнафтопродукт».

Ми пишемо. Убивці стріляють...

(Початок на 1-й стор.).

Навіть не вбачаючи особливої різниці між «совістю» і «законом», можна погодитися з паном Литваком на сто відсотків: ці «заклики» вибухонебезпечні. Той, хто чесно виконує свій професіональний обов'язок, має найбільше шансів перетворитися на чергову мішень. Беззахисну перед прицілом убивці. Бо не може «окремо взятий фізичний захист» — ні журналіста, ні працівника прокуратури — припинити кривавий вал у країні, де влада відступає під натиском криміналу.

Зухвале вбивство Бориса Дерев'янка сколихнуло не тільки Одесу — всю Україну. Створена указом Президента спеціальна слідча група почала роботу відразу в понеділок. До розслідування залучено не лише кращих одеських правоохоронців, а й «спеців» зі столиці — з Генпрокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки. Олег Литвак ознайомив з першими результатами комплексних оперативних слідчих дій. За його словами, смерть Бориса Дерев'янка настала внаслідок чотирьох пострілів з вогнепальної зброї. Вдалося встановити, що злочинець використовував пістолет калібру 5,45 мм (останніми роками таку зброю мали працівники МВС і спецпідрозділів). 12-го опівдні закінчено судово-медичну експертизу. Встановлено, що редактор загинув від кульових поранень: одного — в груди, двох — у живіт і одного — в спину. Але знайдено лише одну кулю (чотири гільзи і три кулі з місця злочину зникли).

Олег Литвак також повідомив, що за допомогою восьми свідків з'ясовано прикмети кілера. Складено фоторобот ще на двох підозрюваних, які, за свідченням вахтерів редакції «Вечерней Одессы», незадовго до вбивства заходили у приміщення видавництва, цікавилися режимом роботи і розташуванням кабінету Бориса Федоровича.

Генеральна прокуратура віддає перевагу версії вбивства: воно може бути пов'язане з виконанням службових обов'язків журналіста, діяльністю Дерев'янка як депутата і з неприязненими стосунками. Щоправда, знайомі загиблого редактора висувають ще одну версію, натякаючи на складні стосунки Бориса Дерев'янка з одеською мерією. Про це також ішлося на прес-конференції. Однак в. о. Генпрокурора відмовився коментувати «четверту» версію: поки що немає достатньої інформації. Крім того, на його думку, офіційні три варіанти настільки всеохоплюючі, що й включають у себе всі «натяки». Детальнішу інформацію надасть прокурор-криміналіст, який прибув 13 серпня з місця розслідування до Києва.

Пан Литвак пообіцяв журналістам, що їх регулярно інформуватимуть про хід розслідування. А тих, хто надто занепокоєний особистою безпекою, «втішив»: якщо хтось переконається, що з ним не жартують, а «розмовляють серйозно», може набрати номер Генпрокуратури. Чим зможуть, допоможуть... Хоча...

***

Як повідомив начальник управління МВС Одеської області Іван Григоренко, затримано одного з підозрюваних найманих убивць, який за зовнішніми прикметами вписується в обставини трагедії. Іван Григоренко погодився з думкою прокурора області Василя Іванова, що резонансне вбивство є вбивством на замовлення, і, як показує практика, такі злочини легко не розкриваються. Звісно, правоохоронні органи розуміють усю відповідальність, яку покладено на них щодо виявлення і розкриття як виконавців, так і організаторів цього злочину.

***

До речі, 12 серпня невідомі особи жорстоко побили біля власного будинку редактора районної газети «Вісті Зміївщини», депутата Зміївської райради Харківської області Михайла Ковальова. Дорогою на роботу на нього ззаду напали двоє бандитів і вдарили по голові металевим прутом, загорнутим у тканину. Найвірогіднішою версією колеги вважають помсту журналістові за гострі критичні виступи як у газеті, так і на сесіях райради. Правоохоронні органи почали розслідування злочину проти М. Ковальова.

***

Убивають не тільки журналістів. У понеділок біля свого будинку знайшли вбитою заступника начальника Жовтневої районної податкової адміністрації Києва Тамару Колюшко.

... На кого ще дивиться у приціл найманий убивця?

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Президенту України Л. КУЧМІ
В. о. Генерального прокурора України О. ЛИТВАКУ
Міністру внутрішніх справ України Ю. КРАВЧЕНКУ
Голові Служби безпеки України В. РАДЧЕНКУ
Засобам масової інформації

Депутатське звернення

Г.Омельченко

Про забезпечення об'єктивного розслідування кримінальної справи, порушеної за фактом убивства головного редактора газети «Вечерняя Одесса» Б. Ф. Дерев'янка, встановлення осіб, винних у вчиненні злочину, притягнення їх до передбаченої законом відповідальності та вжиття необхідних заходів для захисту працівників засобів масової інформації

А.Єрмак

11 серпня 1997 року по дорозі на роботу було вбито головного редактора газети "Вечерняя Одесса" Бориса Федоровича Дерев'янка. Смерть Заслуженого журналіста України викликала великий громадський резонанс по всій Україні. Вбивство було скоєне після серії його гострих публікацій про факти корупції, зловживань в органах влади та розкрадання державного майна. Статті на цю тематику Б. Дерев'янко постійно друкував у газеті "Вечерняя Одесса" протягом багатьох років. Близько двох років тому на нього вже було скоєно напад і невідомі злочинці жорстоко його побили. До цього часу цей злочин правоохоронні органи не розкрили.

Безкарність породжує інші, більш тяжкі злочини.

За останні роки в Україні зареєстровано десятки випадків (що засвідчує системний характер) загибелі (вбивств), побиття, пограбування, шантажу, залякування та іншого фізичного та психологічного впливу на працівників засобів масової інформації, які виступали з гострими матеріалами про суспільно-політичну ситуацію в країні, викривали корумпованих посадових осіб органів державної влади.

Як правило, ці злочини залишаються нерозкритими, а особи, що їх скоїли — непокараними. **У державі набуває розвитку недопустиме і небезпечне явище — злочини без покарання. Це породжує масовий суспільний страх, повну зневіру людей у спроможність влади захистити їх життя, здоров'я, права та свободи людини і громадянина.**

Ще в 1994 році в одній з агітаційних листівок з приводу президентських виборів під заголовком (цитуємо мовою оригіналу) **«Леонид Кучма — порядок и порядочность»** тоді ще кандидат у Президенти Леонід Данилович обіцяв виборцям, (що знову цитуємо мовою оригіналу): **«В июле мне хватит сил и полномочий, чтобы навести порядок в стране. Л. Кучма»** (кінець цитати). Вже минули липень 1994-го, липень 1995-го, липень 1996-го, липень 1997 року. Але обіцяного Л. Кучмою **«порядка в стране»** як не було, так і немає. Дозвольте вас запитати, шановний пане Президенте і гарант Конституції, **«июль»** якого року ви мали на увазі, коли обіцяли співвітчизникам **«навести порядок в стране»**?!

Прослідковується відверта спроба певних структур виконавчої влади і мафіозних кланів підім'яти, скупити або знищити як незалежні засоби масової інформації загалом, так і окремих журналістів, і встановити монополію на інформацію, яка вигідна корумпованій державній владі та «жирним котам» з «чистими лапами».

Як засвідчує історія, правителі, які не спроможні керувати державою, вивести її із соціально-економічної та політичної кризи, забезпечити народу нормальне і безпечне життя, заради свого врятування і збереження влади, як правило, роблять не тільки політичні провокації, а й ідуть на прямі порушення Конституції, знищення свободи слова, демократії та встановлення різноманітних форм диктаторських авторитарних режимів.

Убивство Б. Дерев'янка ми розцінюємо як спробу вбити Свободу слова та слово Правди.

У березні цього року депутати-офіцери Г. Омельченко, В. Білоус, А. Єрмак, М. Петренко, Є. Лупаков зверталися до керівників Генеральної прокуратури, МВС, Служби безпеки України з депутатським запитом із приводу трагічної загибелі кореспондента газети «Киевские ведомости» П. Шевченка і вимагали від керівництва правоохоронних органів вжити необхідних заходів для захисту журналістів, щодо яких є відомості про погрози їх життю та здоров'ю. Попри постійні запевнення, правоохоронні органи так і не забезпечили захист журналістів і не розкрили злочинів, скоєних щодо представників засобів масової інформації у зв'язку з їхньою професійною діяльністю.

Давав чергову обіцянку і Президент України Л. Кучма—взяти під особистий контроль хід розслідування кримінальної справи, порушеної по факту смерті П. Шевченка, і забезпечити об'єктивність її розслідування.

Розкриття вбивства Б. Дерев'янка (встановлення замовників, організаторів, виконавців і мотивів злочину) — **це справа честі і професійної придатності керівників правоохоронних органів.**

Знаючи особисто Б. Дерев'янка, матеріали, які він друкував (у тому числі й наші), вважаємо (як версія), що його вбивство було скоєно на замовлення за його мужню громадянську і принципову політичну позицію в боротьбі з корупцією й організованою злочинністю.

Закликаємо всіх представників засобів масової інформації, всіх чесних і порядних громадян України, незалежно від політичних поглядів, об'єднати свої зусилля для захисту конституційних прав і свобод людини й очищенню держави від метастаз корупції.

Пам'ятаймо, що без незалежної правдивої преси не може бути демократичної правової України. Можна вбити журналіста, але вбити слово Правди — це не під силу навіть мафіозно-корумпованій державній владі.

На підставі викладеного, керуючись ст.19 Закону «Про статус народного депутата України», **вимагаємо:**

1. Від Президента України Л. Кучми — забезпечити в державі дотримання Конституції і законів України, прав і свобод людини і громадянина, виконати свої передвиборні обіцянки «навести порядок в стране».

2. Від керівників Генеральної прокуратури, МВС, СБ України — забезпечити повне, всебічне й об'єктивне розслідування кримінальної справи, порушеної за фактом убивства Б. Дерев'янка, вжити всіх передбачених законом заходів для розкриття злочину, щоб винні особи понесли заслужене покарання.

В. о. Генерального прокурора О. Литваку взяти під особистий контроль хід розслідування справи.

Вжити дійових заходів для захисту журналістів, щодо яких є відомості про погрози їх життю чи здоров'ю.

Про результати розслідування справи і вжиті заходи для захисту журналістів просимо повідомити нам в установлений законом строк.

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО,
народний депутат України, голова Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією;
Анатолій ЄРМАК,
народний депутат України, член комітету.

Коментар

Це фатально: ми фіскальні

ПІД ЧАС розгляду Верховною Радою законопроекту про ПДВ став свідком однієї кулуарної суперечки. Депутат доводив своєму опонентові, що Україна «фіксальна країна» і, мовляв, це — історична закономірність.

Попри словесну помилку, бо ж очевидно йшлося про фіскальний характер податкової системи у часі і просторі, депутат мав рацію: звички лупити шкіру законослухняних не могла спекатися жодна влада з часів кріпосництва. Проте з огляду на досвід і здобутки сучасної Німеччини або, скажімо, Чилі вважати це смертельним гріхом не можна. Біда в іншому: відколи ми перейшли на самостійний хліб, не віднайшлося влади чи то пак політичної сили, здатної шляхом фіскальної політики підняти життєвий рівень населення, чого досягли-таки на Заході. Всі спроби на цьому шляху асоціюються або з експропріацією експропріаторів, або з Остапом Бендером, який бере платню за прохід через кавказьку печеру. Крок уперед на шляху до цивілізованого податкового законодавства обов'язково супроводжують два кроки назад у бік тривіального здирництва. Так, наприклад, цілком прогресивний закон України про ПДВ зводить нанівець чинний порядок інвентаризації і бухгалтерського обліку. А відповідно до закону про оподаткування прибутку підприємств (який недвозначно дає зрозуміти, що якість інвентаризації відтепер найбільше цікавитиме податківців), розмір повторних штрафних санкцій збільшили у п'ять разів. Увага до контролю і обліку цілком виправдана: грубі порушення порядку і організації зберігання, скажімо, зерна на хлібозаготівельних комплексах спричиняє його псування і розкрадання (за три останніх роки нестача зерна зросла більш як на 17 тисяч тонн). Проте навряд чи податківців цікавитиме хід інвентаризації, яка майже не проводиться, на підприємствах АПК — найбільш захищеного в парламентських та урядових колах секторі економіки. Питатимуть передусім з представників малого і середнього бізнесу та суб'єктів господарювання, орієнтованих на експорт продукції.

Затверджуючи бюджет на цей рік, народні депутати, природно, більше уваги приділяли загальнодержавним, а не регіональним потребам. Мабуть, покладаючися на досвід регіонів у справлянні місцевих податків, яких, як відомо, хоч греблю гати. Але проблема не в їх кількості. На пам'яті — незграбні спроби регіонів припасувати систему оподаткування до розв'язання політичних, етнічних, екологічних та інших проблем. А усілякого роду податкових відкріплень, ініційованих місцевими столоначальниками, навіть важко підрахувати. Все це виправдовує народного депутата, який називає нашу систему фіксальною. Єдине, що заспокоює: фікса у роті — це не назавжди.

Сергій ВЛАД.

Врожай-97

З неба — в загінки

На військовий аеродром міста Полтави рейсом із Венеції приземлився мирний «Руслан» із стратегічним вантажем — імпортними комбайнами для збирання зернових і технічних культур. Полтавська агрофірма «Насіння», скориставшися кредитом, наданого Європейським банком реконструкції та розвитку, закупила 5 машин американської фірми «Нью Холанд». До речі, кожна іномарка обійшлась у 230 тисяч доларів США. На жаль, таку техніку поки що не випускають в Україні. Заокеанські агрегати добре пристосовані до роботи в наших кліматичних і рельєфних умовах. Одразу ж комбайни своїм ходом пішли у загінки —на поля Миргородського району. Найближчим часом «Насіння» планує закупити ще 2 комбайни фірми «Ягуар» і 4 трактори.

Григорій ГРИНЬ.

Полтава.

Похазяйнувала негода

Протягом півгодини в селищі Чернівці (Вінниччина) та його околицях випала місячна норма опадів: град завбільшки із сливу. За останні 60—70 років такого не пам'ятають старожили.

У місцевому КСП «Земля подільська» постраждали 70 гектарів насіннєвої кукурудзи зарубіжних гібридів, 50 гектарів пшениці, 100 гектарів ячменю прибило до землі. Затоплено понад 100 тонн зерна у складі. Залито погреби, підвальні приміщення.

Стихія частково захопила своїм крилом села Мазурівку, Сокіл, Саїнку, спричинила обриви на лініях електропередач.

За попередніми підрахунками, стихією завдано збитків на суму понад 100 тисяч гривень. Жертв і руйнувань немає.

Укрінформ.

Червоний півень сильний на безгрошів'ї

Пожежна служба Криму вважає, що нині можливе зростання кількості пожеж в місцях зберігання і переробки зерна.

За словами начальника управління державної пожежної охорони ГУ МВС України в Криму Павла Бориса, через відсутність фінансування у 46 з 122 кримських колгоспів ліквідовано пожежно-вартову охорону.

Аналогічна, за його словами, доля чекає й 128 із 157 добровільних пожежних дружин радгоспів. З 279 господарств республіки лише у 39 охороняють склади кормів.

Торік у Криму вигоріло 6,5 гектара зернових культур і загинуло 177,5 тонни грубих кормів.

Іван ЛАЗНЮК.

Сімферополь.

Проекти

Гроші районного масштабу

Збільшити надходження до місцевих бюджетів з одночасним зменшенням податкового навантаження на вітчизняних виробників —завдання нового Закону «Про місцеві податки та збори». Проект цього документа було обговорено в Кабінеті міністрів України.

Новий проект закону передбачає обов`язкову сплату вітчизняними виробниками лише двох податків — з реклами та комунального, розмір останнього планується зменшити вдвічі, з 10 до 5 відсотків неоподатковуваного мінімуму доходів громадян.

Основні зміни, запропоновані новим законопроектом, полягають у відокремленні податків від зборів. При цьому запропоновано відмінити такі збори — за право проведення кіно-і телезйомок, за участь у бігах на іподромі, за виграш на бігах. Запропоновано новий гнучкий підхід до справляння збору з реклами, збільшено збір з власників собак у 10 разів, за проведення аукціону — у тридцять разів, за використання місцевої символіки — в півтора раза тощо.

Гаманець

За що боролися і на що напоролися

Від 29 липня набрали чинності закони України «Про збір на обов'язкове соціальне страхування» і «Про збір на обов'язкове пенсійне забезпечення».

Одна зі столичних спеціалізованих газет одразу підрахувала, що таким чином нарахування на заробітну платню збільшилися ще на 1 відсоток і відтепер становлять 48 відсотків. Отже, вартість переведення цих коштів у готівку приблизно у п'ять разів менша від загальної суми податків із заробітної плати. Нагадаю: згідно з чинним законодавством відрахування у Пенсійний фонд зменшуються з 32,56 відсотка до 32. Зате відрахування у соцстрах і в поки що не існуючий фонд страхування від безробіття зростають з 4,44 відсотка до 6. Постає питання: за що боролися і на що напоролися?

Віктор ТЕРЕН.

Місцеві податки

Чи виручить Жучка, якщо завод стоїть?

У ЗАГАЛЬНІЙ сумі власних доходів бюджету Житомирської області частка місцевих податків і зборів має становити за планом 4,6 відсотка.

Як тільки пішла чутка про можливе запровадження збору з власників собак, одна з житомирських газет в'їдливо запропонувала брати податок з тарганів, бо їх, мовляв, значно більше, отож дірки в бюджеті буде легше залатати. В Житомирі «собачого» збору так і не затвердили, не придумали, хто ж ці гроші реально зможе стягнути. Звісно, що не житлово-експлуатаційні підприємства, яким сьогодні й квартплату з мешканців зібрати не під силу.

Але в цілому по області рішення про цей збір прийняли 27 рад базового рівня. Щоправда, 18 з них —Народицького району. А збір цей, як потім зрозуміли, не стосується жучок та шариків, що живуть у собачій буді біля хати. Отож загальна сума цього збору по області загубилася у графі «різне» разом зі зборами за право влаштовувати місцеві аукціони, використовувати місцеву символіку, проводити кіно- і телезйомку.

Що ж насправді може поповнити бюджет сільради? Коментує завідувач Житомирського райфінвідділу Володимир Бондарчук:

— Якщо порівняти мільйон вісімсот тисяч гривень, які мають піти на утримання загальноосвітніх та музичних шкіл, клубів тощо, з сумою у сто тисяч, яка, за прогнозами, надійде від місцевих податків і зборів, то різниця велика. Але за умов, коли культпрацівників навіть на чверть ставки доводилося переводити, і справді кожну гривню лічать.

Але ж і в найвіддаленішій сільраді сьогодні є підприємства чи організації, з яких можна брати комунальний податок. У великих селах влаштовують базари, а це не тільки ринковий збір, а й збір за парковку автотранспорту, за розміщення об'єктів торгівлі. Є вже села, де настав час брати і збір за рекламу. Якби сповна використати всі можливості, то від місцевих податків і зборів могло б надходити удвічі більше коштів. На жаль, Верховна Рада не врахувала того, що на місцях краще видно резерви поповнення бюджетів. Скажімо, багато селян придбали власних коней, які працюють, зрозуміло, не тільки на їхньому городі. Більшає у селах і приватних вантажних машин, з допомогою яких люди підробляють. А від цього щось мало б перепадати і сільській раді...

Усього в області за півроку стягнуто 3 мільйони 846 тисяч гривень місцевих податків і зборів — на 19 відсотків більше, ніж торік (цікаво, що таку суму за цей час бюджет втратив через скорочення виробництва лікеро-горілчаних виробів і пива).

Майже дві третини місцевих надходжень припадають на комунальний податок, який є, по суті, фіксованою платою за робочу силу. Недоїмки за цією статтею теж найбільші.

— Для кількатисячного колективу житомирського «Електровимірювача» борг з комунального платежу в 16 тисяч гривень наче й невеликий, але надій на його повернення жодних, бо підприємство стоїть, — каже заступник завідувача відділу бюджету облфінуправління Тамара Зінченко. —Інші комунальні боржники теж на межі банкрутства...

Друге місце серед місцевих надходжень — за ринковим збором. Від базарів у казну місцевих рад за шість місяців накрапало трохи менш як 700 тисяч гривень. А от суми доходів за іншими статтями — майже символічні. 90 тисяч гривень зібрали за дозволи на розміщення об'єктів торгівлі. Близько 45 тисяч дала платна парковка автотранспорту. По чотири з гаком тисячі надійшло як збір за видачу ордерів на квартири і як податок з реклами.

Голова державної податкової адміністрації в області Петро Калан одну з найбільших недоробок вбачає у тому, що значна кількість зібраних податків і зборів, за рішеннями органів місцевого самоврядування, залишається в розпорядженні організацій, установ, які їх справляють. Так, Житомирська міськрада залишає половину коштів, одержаних за видачу дозволів на розміщення об'єктів торгівлі і від збору за парковку автомобілів. А з ринкового збору до бюджету Житомира потрапляє взагалі тільки 40 відсотків. Хоч усі податки і збори мають сповна перекязувати в казну.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

Маємо те, що маємо

Конфуз

Реальні надходження до бюджету 1997 року з урахуванням сезонного коефіцієнта становитимуть 13,1 млрд. грн., заявив народний депутат Віктор Пинзеник.

За його словами, прибуткова частина бюджету 1997 року, затверджена у розмірі 22,5 млрд. грн., не відповідає реаліям. Щомісячні надходження мають становити 1,9 млрд. грн.

Однак за 6 місяців цього року до бюджету надійшло 4,7 млрд. грн. (щомісячні надходження становили 993 млн. грн.).

Реальний ВВП у 1997 році сягне не більш як 85 млрд. грн. (бюджетом на 1997 рік заплановано 100,4 млрд. грн.). Так, за 6 місяців 1997 року ВВП оцінювався в 33,2 млрд. грн.

Економічний суверенітет втрачає

Ч*И НЕ НАЙСКЛАДНІШОЮ проблемою забезпечення економічної незалежності в межах технологічного способу виробництва є досягнення кадрової незалежності. Основні параметри такої незалежності зумовлені двоєдиною сутністю людини, єдністю її біологічної та соціальної сторін. У першому випадку людина виступає як природна істота, наділена природними силами (нервами, м'язами, органами почуттів та ін.). Тому для здійснення праці необхідне відтворення індивіда як біологічного явища — його фізичного, психологічного та емоційного здоров'я.*

В Україні останніх п'ять років генофонд нації неухильно і загрозливо зменшується: смертність стала перевищувати народжуваність. За період з 1991 по 1996 рік померло на 1,2 млн. чол. більше, ніж народилося; наша держава займає перше місце в Європі за рівнем смертності і останнє — за рівнем народжуваності. Лише третина школярів здорова, у кожних двох із трьох працівників народного господарства виявлено різні хронічні захворювання та функціональні порушення нервової системи і внутрішніх органів. Половина юнаків призовного віку мають тяжкі захворювання, тими чи іншими хворобами страждають майже всі вагітні жінки, чверть населення уражається інфекційними хворобами. Якщо ці негативні явища не подолати, то до 2000 року населення України зменшиться ще на 2—2,5 млн. чоловік, тобто за час ліберальних реформ може бути втрачено до 5 млн. чоловік. Чи не зависока ціна? І чи не спланований це у закордонних центрах процес, спрямований на усунення України, як конкурента?

Інструментом винищення нації стали тотальні злидні, втома від життя, своєрідний логоневроз, постійний стрес і безвихідь для багатьох мільйонів громадян незалежної України. Подивіться лише на те, як харчуються прості громадяни, котрі місяцями не отримують платні. Калорійність харчування впала з 3,5 тис. калорій у 1989 р. до 2,6 тис. у 1996 році, значний дефіцит білків (35—40 процентів) і вітамінів (50—60 процентів). Ці явища загрожують економічному суверенітету.

У другому випадку людина виступає як носій, суб'єкт і об'єкт сукупності суспільних відносин, зокрема економічних, соціальних, правових, духовних, національних, культурних тощо. У сфері економічних відносин йдеться насамперед про формування працівника нового типу — з одного боку, людини-власника — з другого.

Найважливішими рисами працівника нового типу за умов НТР є розвиток його творчих здібностей, професійних властивостей і звичок, економічне мислення. рівень підготовки до організаційної й управлінської діяльності, психофізіологічні якості (цілеспрямованість, сумлінність, працьовитість та ін.).

Разом з тим значна частина працівників народного господарства України недостатньо ініціативна і професіонально підготовлена, багатьом бракує належної самодисципліни, техніко-технологічної культури тощо. Більше того, за роки державної незалежності, зокрема внаслідок масового безробіття і надмірно низької заробітної плати, ці негативні риси людини-працівника значно посилилися, що поглиблює нестабільність економічної системи. Відставання України від багатьох розвинутих країн у цій сфері і навіть наростаючий розрив є серйозним фактором зникнення її економічної безпеки.

Синтезуючим показником розвитку людини-працівника є рівень її освіти (загальноосвітній та освітній потенціал вищої школи), за яким Україна істотно відстає від розвинутих країн світу. За чисельністю спеціалістів з вищою освітою в розрахунку на 10 тисяч жителів наша держава посідає одне з останніх місць у СНД, а за темпами зростання населення з вищою освітою — останнє місце в Європі. Залежно від цього наша держава значно відстає і за рівнем професійно-кваліфікаційної підготовки. Виходячи з цього, у разі закупівлі найновіших ліцензій на нові технології, вироби і матеріали як одного із засобів подолання техніко-технологічної залежності, необхідно одночасно готувати науково-технічну інтелігенцію за кордоном або запрошувати для цієї мети західних спеціалістів. І вже зовсім неприпустимим є руйнування існуючої системи підготовки робітничих кадрів та фахівців вищого рівня кваліфікації, котрих готують вузи.

Водночас високий рівень освіти і кваліфікації працівників не забезпечує кадрової незалежності України. Важливо при цьому, щоб ці кадри були віддані ідеї служіння народу, добивалися втілення на практиці його інтересів. Особлива роль у цьому процесі належить вищим службовим особам, які проводять економічну політику держави. Як показала практика реформування України в 90-х роках, деякі особи, які отримали вищі наукові звання і ступені, внаслідок сліпого копіювання або механічного запровадження тих методів і важелів регулювання економіки, які нав'язали нам міжнародні фінансово-кредитні організації (насамперед МВФ) і окремі країни, завдали народному господарству величезних збитків.

Кадри високої кваліфікації можуть спричинити часом непоправні економічні втрати у народному господарстві і в тих випадках, коли вони використовують незаконні методи власного збагачення, маючи на меті привласнення максимальних прибутків, незважаючи при цьому на те, якої шкоди вони завдають своїми діями навколишньому середовищу, добробуту інших людей тощо.

На рівень кадрової безпеки, зокрема на розвиток індивіда як біологічного явища, вагомий вплив справляє ступінь екологічної безпеки. Остання, у свою чергу, залежить від рівня розвитку технологічного способу виробництва. Це зумовлено тим, що більшість галузей промисловості України використовувала застарілий технологічний спосіб виробництва, породжені ним екстенсивні методи економічного прогресу. Щорічні втрати нашої держави від нераціонального природокористування і майже тотального забруднення навколишнього середовища становлять до 20 відсотків національного доходу і є одними з найбільших у світі. Тому орієнтація на розширення металургійної промисловості, яку проводить уряд, згубна для навколишнього середовища.

Економічна небезпека нашої держави значною мірою успадкована від СРСР, оскільки, займаючи лише 2% його території, Україна зосереджувала в себе 25% всього промислового потенціалу. Аналогічною була і пропорція забруднення природи. Проте після проголошення незалежності Україна, втративши більшу частину колишніх дешевих енергоносіїв, продовжує, як зазначалося, нарощувати архаїчну для неї структуру виробництва, майже нічого не зробила для трансформації ресурсо-і енергозатратної економіки.

У межах технологічного способу виробництва тісно пов'язаною з кадровою безпекою є продовольча безпека. Це зумовлено тим, що для розширеного відтворення людини-працівника необхідно забезпечити все населення країни високоякісними продуктами харчування, а також виробити потрібну кількість сировини для харчової промисловості. Найважливіше значення для продовольчої безпеки має виробництво оптимальної кількості зерна. Світова практика довела, що на душу населення слід виробляти тонну зерна. Проте у нас його виробництво за 1990-1996 роки скоротилося з 51 до 25,4 млн. тонн, а на душу населення це становило 75% від рівня 1940 року. Порівняно з 1990 роком виробництво м'яса у 1995 році скоротилося на 44%, молока — на 30%, яєць — на 42%. Значною мірою це пояснюється руйнуванням технологічного способу виробництва. За даними академіка І. Лукінова, у 1995 році тракторний парк поповнився на 1,5% від технологічної потреби і це, як він вважає, «свідчить про початок технічної деградації аграрного сектора».

Та повернімося до кадрової незалежності стосовно іншої, суспільної, сторони буття людини. Вона, людина, є не лише основною продуктивною силою, а водночас і носієм (суб'єктом) економічних відносин, або відносин економічної власності.

Людина-власник здатна до економічної реалізації посередництвом кількох найважливіших форм. По-перше, вона є власником робочої сили і повинна за її використанням підприємцем отримати грошовий еквівалент у формі заробітної плати. За умов наближення цін в Україні на споживчі товари та комунальні послуги до світових, орієнтиром оплати праці повинні ставати розвинуті країни світу з урахуванням рівня продуктивності та інтенсивності праці. Це принципова позиція Соціалістичної партії України, яку неодноразово оприлюднювала фракція соціалістів у сесійній залі Верховної Ради, пропозиції щодо цього подані соціалістами у найвищі владні інстанції. На жаль, без результату, оскільки влада ігнорує їх. Тим часом, навіть зіставні дані цих показників в середині 90-х рр. в Україні відсутні. Наближеними можна вважати показники про величину мінімальної заробітної плати. Як відомо, у США ставка мінімальної заробітної плати збільшилася з 3,35 до 4,85 долара за годину, а наприкінці 1996 року американський президент запропонував збільшити її до 5,15 долара на годину. Мінімальна заробітна плата в Україні у 1996 р. становила 15 грн. за місяць і дорівнювала приблизно 20% межі малозабезпеченості. На 1 січня 1997 року межа малозабезпеченості визначена Верховною Радою України у 70,9 грн., з яких на придбання 22 найнеобхідніших продуктів витрачається 52 грн. (у цінах 1996 року). У США в 1996 р. межа малозабезпеченості становила понад 10 тис. дол. В цілому мінімальні ставки у розвинутих країнах світу становлять у середньому від 55 до 70% середньої заробітної плати. Таким чином, мінімальна заробітна плата в Україні у доларовому вираженні була більш ніж у 29 разів нижча від мінімальної зарплати американця.

Таке відставання в кілька десятків разів перевищує відставання України від США за продуктивністю та інтенсивністю праці. Дещо меншим було б за середньою заробітною платою, але водночас більш диспропорційним щодо показників інтенсивності та продуктивності праці. Це дає підстави зробити висновок лише про часткову і незначну реалізацію в Україні власності на робочу силу. Внаслідок цього відбувається масова міграція найбільш мобільної, як правило —висококваліфікованої, робочої сили з нашої країни за кордон. Згідно з наявними даними, їх чисельність ще у 1995 р. становила близько 1,5 млн. здорових молодих чоловіків.

Іншою невід'ємною стороною вартості, а отже — і власності на робочу силу за сучасних умов, є соціальні витрати держави, які забезпечують колективне

Україна на роздоріж

відтворення цього товару за участю держави. Їх джерелом є податки на заробітну плату та виплати найманих працівників у фонд соціального страхування. Вилучаючи таким чином приблизно третину заробітної плати, держава у розвинутих країнах світу повертає її у вигляді витрат на освіту, охорону здоров'я, перекваліфікацію, виплату пенсій, допомоги безробітним та ін. У США такі витрати з державного федерального бюджету становили у 1995 р. близько 1,4 трлн. дол., а в розрахунку на душу населення дорівнювали приблизно 5440 доларів на рік. В Україні у 1996 р. соціальні витрати становили близько 11 млрд. грн., тобто приблизно 211 грн. на душу населення. Таким чином, відставання України за цим показником приблизно таке ж, як у зарплаті. Це також свідчить про часткову і незначну реалізацію цієї сторони власності на робочу силу.

Приблизно таке ж відставання має місце при виплаті на підприємствах найманим працівникам тієї частини вартості робочої сили, яка безпосередньо не пов'язана з процесом праці (оплата відпусток тощо).

Зрозуміло, що подібне здирство існує і по відношенню до минулої праці: пенсіонер в Україні, вклавши у її розвиток всі свої сили і здоров'я, сьогодні жебрак. Це — ганьба держави.

Отже, всі три сторони (аспекти) власності на робочу силу найманого працівника не отримують в Україні адекватної економічної реалізації. Внаслідок цього відбувається масовий відплив з держави найважливішої форми національного багатства, основної продуктивної сили, що негативно впливає і впливатиме в майбутньому на розвиток усієї економічної системи, значно послаблює економічний, у т. ч. науково-технічний, потенціал країни. Отримані ними під час праці за кордоном кошти лише частково компенсують втрати народного господарства від масової еміграції робочої сили.

За таких умов необхідно підвищити заробітну плату мінімум у 1,5—2 рази. Необгрунтованими у зв'язку з цим є твердження В. Пинзеника та інших «реформаторів», що цей захід призведе до автоматичного підвищення цін у кілька разів. «Реформатори» не враховують при цьому низьку частку заробітної плати в структурі собівартості (остання в багатьох галузях виробництва зменшилася до 5—7%). Згідно з даними серйозних, незаангажованих, не «звихнутих» на вільному ринку економістів, зростання цін становитиме приблизно 15% при подвоєнні зарплати. Навіть якщо зростання цін буде більшим, то виникне інфляція попиту, яка при підвищенні заробітної плати вдвічі значно посилить платоспроможний попит населення, а отже, сприятиме реалізації товарів та послуг вітчизняного виробництва, розширить джерело інвестування, податкових надходжень у бюджет, матиме позитивний вплив на послаблення кризи неплатежів тощо. На такий крок треба йти рішуче і невідкладно.

Наступною сучасною формою економічної реалізації людини-власника є поступове подолання соціально-економічного відчуження найманих працівників від засобів виробництва та результатів праці. Таке подолання у розвинутих країнах світу частково здійснюється [illegible]з механізм широкого ро[illegible]сюдження акцій та привласнення на них такої суми дивідендів, яка є матеріальною основою появи відчуття співвласника акціонерної компанії. Ця сума повинна становити не менше 7—10% річної заробітноІ плати. Так, у США середній прибуток найманого працівника за дивідендами становив близько 10% його щорічного заробітку. Зна[illegible] більшою мірою подолан[illegible] такого відчуження здійснюються на народних підприємствах, які набувають все більшого поширення у США, Швеції та деяких інших країнах.

У розвинутих країнах світу подолання відчуженості найманих працівників від зас[illegible]ів виробництва і результа[illegible]праці стає економічною необхідністю. Воно доповнює процес досягнення технологічної єдності найманих працівників і засобів виробництва, яке відбувається за умов автоматизованого виробництва і долає технологічне відчуження особистих і речових факторів виробництва, притаманне технологічному способу виробництва, що грунтується на машинній праці.

Формування людини-власника в Україні також передбачає подолання тотального відчуження працівників від [illegible]обів виробництва і створеного продукту. Успішне вирішення цієї проблеми сприяло б формуванню робітника сучасного типу, людини-працівника. Такі процеси начебто повинні були відбуватися під час здійснення масової приватизації і роздержавлення. Так, на середину жовтня 1996 р., понад 32 тис. об'єктів змінили форму власності і понад 80% населення отримали сертифікати. Проте в Україні відбувається не народна, а мафіозно-номенклатурна приватизація, здійснюється чисто символічне перетворення працівників на власників (внаслідок отримання приватизаційних сертифікатів), а далі йде широкомасштабне розкрадання державної власності.

Оскільки ці процеси відбуваються на фоні численних обіцянок вищих керівників держави створити рівні стартові умови для всіх громадян України перед входженням у ринок, то зростає апатія і безініціативність народу, його невдоволення, відбувається заміна однієї форми відчуження трудящих від національного багатства іншою. Раніше була узурпація власності загальносоюзними міністерствами та відомствами, тепер — класом «нових українців», що активно формується. Цей клас збагатився в основному завдяки розкраданню створеної працею багатьох поколінь державної власності, тому намагається вивезти награбоване багатство за кордон (що-

(Закінчення. Початок у № 146 за 7 серпня).

...ться. Економічна безпека також

...жі: бути чи не бути?

...річні обсяги вивезеного досягають близько 3 млрд. дол.), а ідея національного відродження для нього чужа. За всіма ознаками — це компрадорська буржуазія.

Ще однією формою економічної реалізації людини-власника є її участь в управлінні власністю. Ця форма на рівні макроекономіки набуває певного поширення у розвинутих країнах світу і отримала законодавче підкріплення, в т. ч. в конституціях. Так, у ФРН законом підтверджено паритетну участь трудящих у наглядових радах на підприємствах чисельністю понад 1000 зайнятих. Наглядові ради призначають представників найманої праці у правління акціонерними товариствами, здійснюють контроль за діяльністю ... працівників, мають право ...лювати або відхиляти рішення менеджерів вищої ланки щодо розподілу прибутків, обсягу інвестицій тощо. На відміну від цього, в Конституції України такі права ні найманих працівників, ні профспілок не закріплені, в ній лише зазначено, що громадяни мають право на участь у професійних спілках з метою захисту своїх трудящих і ...льно-економічних прав та інтересів».

Таким чином, кожна з форм економічної реалізації людини-власника в Україні йде врозріз з аналогічними формами у розвинутих країнах світу, а значить, з закономірностями еволюції технологічного способу виробництва. Оскільки вдосконалення ос...ового в нашій країні здійснюватиметься протягом кількох десятиліть здебільшого на основі машинної праці, то це призводитиме до посилення техніко-економічного (або технологічного) відчуження найманих працівників від засобів виробництва. У разі народної приватизації і роздержавлення цей вид відчуження значною мірою був би послаблений соціально-економічною єдністю особистих і речових факторів виробництва, праці і власності. Проте наявність тотального відчуження труд...их від засобів виробництва і навіть посилення його в процесі мафіозно-номенклатурної приватизації означає органічне поєднання двох видів відчуження, в результаті якого виникає нова протидіюча сила соціально-економічного прогресу, новий синергічний ефект поглиблення економічної кризи. Внаслідок цього реформи, які повинні сприяти поліпшенню життя більшості населення, погіршують його, призводять до масового зубожіння народу. Знищується дух та енергійність нації, втрачається воля до відстоювання державного, в т. ч. економічного, суверенітету. Тому не дивно, що, як показало соціологічне опитування, у травні 1996 р. за незалежність України виступало лише 25% респондентів. Немає сумніву в тому, що це загрожує економічній та національній безпеці держави.

Щоб усунути цю загрозу, слід, крім вищеназваних заходів, радикально змінити спрямованість роздержавлення і приватизації. Для цього необхідно, по-перше, виділити не символічну, а реальну частку державного майна у власність кожної людини. Вона повинна бути такою, щоб за умов виходу економіки з кризи і отримання акціонерними підприємствами нормальної норми прибутку, кожний працівник-акціонер отримував суму дивідендів, яка становить не менше 7—10% його річної заробітної плати (не в сьогоднішніх розмірах, а з урахуванням вищеназваних вимог щодо реалізації власності найманих працівників на свою робочу силу). Завдяки цьому він значно активізує свою діяльність у ролі працівника, інвестора, споживача, організатора тощо і становитиме основну масу майбутнього середнього класу, який має бути сформований в Україні.

По-друге, необхідно здійснити ретельну перевірку джерел збагачення «нових українців» і, в разі порушення ними чинного законодавства, застосування незаконних методів збагачення, на основі закону цю частку багатства використати на підтримку найбільш знедолених. І це не експропріація — це позиція державницька, оскільки ґрунтується на вболіванні за стабільність України.

По-третє, усунути можливості пограбування акціонерів довірчими товариствами та іноземними фінансовими інститутами.

По-четверте, передати у державну власність ті підприємства, які погіршили результати господарської діяльності, але котрі вкрай потрібні для розвитку економіки.

По-п'яте, встановити парламентський контроль за роботою наймогутніших підприємств. Форми такого контролю впроваджувалися з деяких розвинутих країн світу, отож досвід у цій сфері надбаний.

Людина, як уже зазначалося, є не лише суб'єктом економічних відносин, але й носієм системи відносин суспільних. Тому її соціальна сутність є сукупністю суспільних відносин.

У сфері цих відносин сутність людини розкривається в утворенні класів, соціальних верств, прошарків, залучених до них індивідів, формуванні спільних економічних, політичних та інших інтересів тощо. На відміну від розвинутих країн світу, де відбувається інтенсивне утворення середнього класу (насамперед класу власників), в Україні йде фронтальна поляризація суспільства на вузький прошарок буржуазії і пролетаризовану більшість населення. Якщо у 1990 р. співвідношення в доходах між бідними і багатими групами населення становило 1:5, то на початку 1997 —1:50.

Український центр економічних та політичних досліджень прийшов до висновку, що в Україні сформувалися всі умови для соціального вибуху, а стрілка соціального барометра наближається до позначки «конфлікт». Не випадково, отже, що у 1993 році, як свідчили соціологічні опитування, лише п'ять відсотків респондентів заявили про наявність причин, які спонукають їх вийти на вулицю для протесту, а вже цього року таку готовність висловили 38 відсотків опитаних, що свідчить про зростання соціальної напруженості у суспільстві. Такий стан справ в окремих країнах СНД помітили й авторитетні західні вчені. Так, відомий американський історик А. Шлезінгер зазначив, що у Росії нині відтворюються такі умови, які в минулому столітті змусили К. Маркса написати «Маніфест комуністичної партії». Але ж у Росії середній розмір заробітної плати становив 149 доларів, пенсій — 47, тоді як в Україні — відповідно 45 і 20 доларів.

У сфері правових відносин сутність людини означає можливість її відношення до різних об'єктів власності як до своїх, владу над речами, право володіння, користування і розпорядження ними, формування правової культури тощо. На жаль, в Україні внаслідок зубожіння переважної частини суспільства, з одного боку, та запаморочливого збагачення «нових українців» — з другого, розквітли нігілізм, вседозволеність, неповага до законів держави, а через тотальне відчуження працівників від власності зменшується їх влада над речами, над різноманітними об'єктами власності (засобами виробництва, інтелектуальною власністю та інше). Це також загрожує зсередини суверенітетові держави, призводить до зростання злочинності, насамперед економічної.

Проблема економічної безпеки України в межах економічної власності також значною мірою залежить від співвідношення основних типів власності — приватної, колективної і державної та їх взаємодії. Це зумовлено тим, що від питомої ваги кожної з них та їх взаємодії залежать темпи економічного розвитку, вибір моделі соціально-економічного розвитку країни, оптимальне співвідношення приватних, колективних та суспільних інтересів тощо.

На міжнародній конференції ООН з проблем навколишнього середовища і майбутнього розвитку цивілізації, яка проводилася в червні 1992 року на рівні глав держав та урядів, найважливішими висновками були, по-перше, те, що врятувати людство в рамках ринкової системи, рушійною силою якої є приватна власність, неможливо, оскільки вона ґрунтується на прагненні до нестримного споживання і веде до різкої поляризації рівня життя, а отже, породжує нові і вкрай загострює існуючі соціальні конфлікти. По-друге, людству потрібна нова модель соціально-економічного розвитку, яка повинна спиратися на важелі централізованого регулювання на рівні окремої держави і світової співдружності в цілому. Нова модель також повинна ґрунтуватися на інтегрованих інтересах суспільства і лише потім — на інтересах приватного підприємництва. А. Шлезінгер зазначив, що великою помилкою росіян було те, що вони повірили, нібито вільний ринок є найкращими ліками від усіх економічних неприємностей. «Ця ілюзія послужила в Росії сильним допінгом розвитку грабіжницького, експлуататорського, жорстокого і безжального капіталізму взірця XIX ст.» Для України ця характеристика на порядок гостріша.

Хоча в ст. 11 Конституції України утверджується рівність усіх суб'єктів права перед законом, але такими, крім приватної власності, названі комунальна та державна власність, і не названо колективну. Приватна власність у багатьох випадках суперечить колективним та суспільним інтересам. Тому, наприклад, у конституції Японії застережено, що право приватної власності не повинно «суперечити суспільному добробуту». У конституції Греції проголошується, що «приватна ініціатива не може розвиватися на шкоду свободі й людській гідності». Без колективної власності не може бути створена модель майбутнього розвитку людства, в т. ч. модель народної економіки. Це треба усвідомити. А усвідомивши, зробити відповідні висновки, щоб Україна мала перспективу, а не відкидалася мало не до часів середньовіччя.

Такий підхід дозволяє правильно вирішити іншу проблему, пов'язану з біосоціальною природою людини, її безпекою. Якщо виходити з висновку про приблизно однакове співвідношення в сучасній людині біологічного й соціального, а також їх положення про адекватність приватної власності біологічній стороні людини, а неприватних форм власності — її соціальній стороні, то на перший погляд алогічною є теза про неможливість приватної власності бути пріоритетною формою розвитку сучасних продуктивних сил, в т. ч. людини як основної продуктивної сили.

Цей поверховий алогізм зникає, коли взяти до уваги, що суб'єктами власності, підприємницької діяльності є не лише окрема людина, а й колектив, держава, що зумовлює необхідність зміни співвідношення між приватною і неприватними формами власності на користь останніх. Крім того, соціальна форма руху матерії (в т. ч. існування людини) є вищою порівняно з біологічною, діалектично заперечує останню, а отже, найважливіші сторони соціальної сутності людини діалектично заперечують її біологічну сутність, що послаблює силу та інтенсивність біологічної природи людини.

Виходячи з цих та інших реальностей, депутати-соціалісти ініціюють доповнення до ст. 41 Конституції України з тим, щоб закріпити право колективної власності (акціонерних товариств, власності творчих спілок, релігійних громад, партій, громадських організацій, товариств і т. д., і т. п.).

Серйозну загрозу економічній безпеці становлять рекомендації та пропозиції Міжнародного валютного фонду: по-перше, щодо недоцільності державного регулювання макроекономічних процесів навіть за допомогою ринкових важелів — ціноутворення, капіталоутворення, валютного режиму, кредитно-інвестиційної політики, зовнішньоекономічної діяльності та соціальних пріоритетів; по-друге, стосовно форсованих темпів роздержавлення і приватизації, незважаючи на відсутність відповідних умов; по-третє, жорстко ортодоксальною монетарною політикою, яка позбавляє можливості вести ефективне регулювання банківської системи, грошово-кредитної сфери. Відсутність державного регулювання співвідношення між прибутком і собівартістю, в т. ч. таких складових елементів останньої, як матеріальні витрати і заробітна плата, амортизація тощо, стала вагомою причиною руйнування макроекономічних пропорцій процесу відтворення, а значить, поглиблення економічної кризи.

З боку урядових структур відсутнє елементарне усвідомлення негативних наслідків цих процесів, зокрема того факту, що втілення цих пропозицій з метою одержання кредитів (тільки за цих умов МВФ надасть їх) завдає збитки національній економіці, які набагато перевершують суму кредитів. Адже рекомендації МВФ спрямовані не стільки на впровадження ринкових важелів саморегулювання економіки, скільки на приховане руйнування економічної могутності раніше сильної європейської держави. Зокрема, лібералізація зовнішньоекономічної діяльності сприяє проникненню здебільшого неякісних, але дешевих товарів на внутрішній ринок, що поступово знищує національне виробництво, перетворює Україну на периферію світового господарства. Якщо це не економічне невігластво «реформаторів», то їхні дії можна пояснити лише особистою зацікавленістю швидкого збагачення. А це вже — злочин проти власної держави.

Щоб усунути наростаючу економічну небезпеку в межах господарського механізму, слід насамперед визнати хибність здійснюваного курсу економічних реформ, його несумісність з інтересами українського народу. Нинішня влада, яка втілює цей курс у життя (його викладено в доповіді Президента «Шляхом радикальних економічних реформ» у 1994 р. та схвалено Верховною Радою), при нинішньому Президенті на кардинальні зміни, зрозуміло, не піде. Сам Президент поводиться в цій ситуації непослідовно: твердить то про корекцію економічного курсу (на Всеукраїнській нараді економістів у 1995 р.), то про його правильність (у новорічному посланні 1996 р.). Певні корективи, звичайно, можливі, як, наприклад, у випадку із відновленням державної монополії на лікеро-горілчані вироби, частих заяв урядовців про необхідність захисту вітчизняного виробника. Проте серйозного відхилення від прийнятої програми реформ та відповідного курсу до наступних президентських виборів не буде, оскільки цього не дозволять МВФ, Світовий банк, окремі країни під загрозою позбавлення нових кредитів.

Ці кредити дозволяють всій нації існувати в борг, навіть підвищувати в окремі роки реальну заробітну плату при подальшому зниженні темпів ВНП. Так, у 1995 р. реальна заробітна плата, згідно з офіційними даними, збільшилась на 18,5%, а ВНП скоротився на 11,8%, продуктивність праці — на 7%. Водночас вони дозволяють «реформаторам» та їхнім закордонним покровителям маневрувати, не допускати соціального вибуху, який у разі відсутності кредитів був би неминучим.

Надання кредитів, як специфічної форми оплати руйнівної для України політики, супроводжується, крім того, галопуючим наростанням зовнішнього боргу. За 1991-1996 рр. він зріс із 400 млн. до майже 10 млрд. і в розрахунку на кожну людину вже досягає майже 170 дол. В 1996 р. на обслуговування зовнішнього боргу Україні було потрібно 1,27 млрд. дол., нині — майже 2,5 млрд. У разі зростання зовнішнього боргу такими ж темпами, як у попередні роки, він може досягнути в 2000 році близько 30 млрд. дол. Це означає все більше втягування українського народу в боргову кабалу, затягування боргового зашморгу на шиї нинішнього і майбутнього поколінь. Україна опинилася в типовий для багатьох слаборозвинутих країн ситуації, коли витрати з бюджету для обслуговування зовнішнього боргу перевищують суму іноземних кредитів.

Проводячи таку протиприродну і нелюдську щодо власного народу політику, впливові «реформатори» в уряді України водночас залишаються на своїх місцях при швидкій зміні прем'єр-міністрів. Це здійснюється завдяки «покровительству» МВФ, урядів інших держав, які відверто заявляють, що зміщення цих осіб з посад буде розцінюватися як відхід від курсу ринкових реформ, а отже — від демократії.

Оскільки основним елементом господарського механізму за сучасних умов є державне регулювання економіки, а ядром останнього виступає національне економічне планування, то з метою посилення економічної безпеки України в цій сфері необхідно знову перейти до якісно нового типу планування, здійснити глибокі реформи.

Іван ЧИЖ,
народний депутат України;

Степан МОЧЕРНИЙ,
доктор економічних наук, професор Львівського університету.

Хроніка. Факти. Події

● *Страсбург*

Замислитися про майбутнє

Які на нинішньому етапі цілі Ради Європи — першої європейської організації, що розширилася на схід, прийнявши до своїх лав, зокрема, і держави колишнього Радянського Союзу? Це питання обговорюватиметься на наступному саміті країн Ради Європи. Від України до Страсбурга поїдуть Президент Леонід Кучма та Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко.

● *Київ*

До білокам'яної — з візитом

Міністр закордонних справ України Геннадій Удовенко готується здійснити робочий візит до Російської Федерації. Він прибуде до Москви 27 серпня. Основними питаннями під час переговорів українського міністра з російськими офіційними особами стануть: виконання широкомасштабного договору між двома країнами, реалізація угоди з Чорноморського флоту, розвиток економічного співробітництва.

Познайомимося й почнемо працювати

У столиці України в жовтні пройде міжнародна конференція представників країн — учасниць Чорноморського економічного співробітництва (ЧЕС) і спільного ринку держав Південної Америки (МЕРКОСУР). Головна мета зустрічі — вивчення нових ринків для підприємців цих країн, налагодження зв'язків. Крім учасників ЧЕС і МЕРКОСУР, у конференції візьмуть участь також представники країн Європи, Близького Сходу, Середньої Азії й Латинської Америки.

● *Вашингтон*

Умови, без яких діалог неможливий

Сполучені Штати готові почати політичний діалог з Іраном на урядовому рівні лише в тому разі, якщо Тегеран погодиться обговорити з Вашингтоном три головні проблеми: опозицію з боку Ірану щодо мирного процесу на Близькому Сході, підтримку ним міжнародного тероризму і прагнення здійснити програму створення ядерної зброї.

● *Бангкок*

До чого готуються, підтягуючи війська?

Колишній перший прем'єр-міністр Камбоджі Нородом Ранарит, що опинився у вигнанні, має намір повернутися на батьківщину й очолити війська, які залишились вірними йому. За останніми повідомленнями з Бангкока, принц вступив у переговори з владою Таїланду з метою домогтися їх сприяння у безпечному переході таїландсько-камбоджійського кордону. На допомогу підрозділам принца на північний захід країни прибуло майже 500 червоних кхмерів. Зі свого боку уряд у Пномпені мобілізував до 3 тисяч солдатів для наступу на війська принца.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Шлях до миру та спокою завжди нелегкий

Коментар

ПОДІЇ на Близькому Сході знову в центрі уваги. Рятувати мирний процес уже пробував американський емісар Денніс Росс, який побував в Ізраїлі і провів зустрічі з прем'єр-міністром цієї держави Біньяміном Нетаньяху та лідером Палестинської автономії Ясиром Арафатом. Незабаром на Близький Схід планує поїхати і держсекретар США Мадлен Олбрайт.

Нещодавній вибух на ринку в Єрусалимі, від якого загинуло 15 чоловік, повернув до реальності політичних ідеалістів, які вважали, що мирний процес у регіоні просувається вперед. Тепер виявилося, що не можна казати взагалі ні про яке порозуміння між ізраїльтянами та палестинцями, бо всі домовленості, так важко досягнуті, зруйновано вмить.

Нині Вашингтон, який виступає головним миротворцем на Близькому Сході, знову намагається посадити конфліктуючих за стіл переговорів. А зробити це не так просто.

Перш ніж відновити діалог, і палестинці, і ізраїльтяни висувають попередні умови. Уряд Нетаньяху майже ультимативно заявляє: доки Ясир Арафат не знищить тероризм, ізраїльські політики з ним навіть не розмовлятимуть. Нетаньяху переконаний: палестинський лідер може, але просто не хоче приструнчити екстремістську організацію «Хамас» та її прибічників.

Та якщо дивитися на близькосхідні події збоку, стає зрозуміло, що в словах ізраїльського прем'єра більше емоцій, ніж справедливих обвинувачень. Ясир Арафат не має реального впливу на такі організації, як «Хамас». Більше того, якщо розібратися, то Арафат навіть не є палестинським лідером у повному розумінні цього слова, бо його підтримує лише частина арабів — та, яка прагне миру. Зрозуміло, що бойовики «Хамасу» — зовсім не з числа таких миролюбних палестинців, і для них Ясир Арафат не великий авторитет.

Деякі спостерігачі вже давно зазначають: сама політична доля Арафата та його вплив на палестинців цілком залежать від успіху мирних переговорів. Тож вимагати від нього радикальних заходів тоді, коли мирний процес зайшов у глухий кут, — це фактично приректи його на політичну загибель.

Але Ізраїль, надто розлючений безперервною зливою терактів, вже не думає про інтереси Арафата. Одразу після вибуху на ринку палестинські автономії було фактично заблоковано. Це, зрозуміло, викликало обурення арабів. Далеко не всі з них підтримують «Хамас», але практика колективного покарання, яку обрав Ізраїль, не сприяє встановленню порозуміння в регіоні.

Разом з тим днями Ізраїль оголосив, що будуватиме єврейські квартали в місті Хеврон. Як відомо, в ньому живе 120 тисяч арабів і лише 400 євреїв. Попередній уряд Ізраїлю обіцяв, що відселить своїх громадян із Хеврона, а місто віддасть палестинцям. Нині ці домовленості порушено. Це виглядає як провокація з боку Тель-Авіва, особливо коли згадати, що нинішню напруженість на Близькому Сході не в останню чергу спричинило рішення ізраїльського уряду побудувати єврейські квартали в арабській частині Єрусалима. Історія повторюється?

На знімку: їм обов'язково слід знайти спільну мову —прем'єр-міністрові Ізраїлю Біньяміну Нетаньяху та лідерові Палестинської автономії Ясиру Арафату.

Звичайно, справа не тільки в тому, що ізраїльтяни провокують арабів своїм небажанням поступатися. Не завжди й палестинці дотримуються своїх обіцянок. А терористичні акти, які не припиняються, створюють в ізраїльтян відчуття безвиході: мовляв, стільки вже домовлялися, а вибухи та постріли лунають знову.

З'ясовувати, хто більше винний у розпалюванні ворожнечі, — справа невдячна. Але проблема в тому, що Ізраїль та Палестина спочатку хочуть «з'ясувати стосунки», а вже потім розпочинати переговори про мир.

У такій ситуації позиція Вашингтона надзвичайно важлива, адже Сполучені Штати — авторитет як для ізраїльтян, так і для палестинців. Однак ідеальною поведінку миротворця також не назвеш. Справа в тому, що США відкрито підтримують одну з конфліктуючих сторін — Ізраїль — і не завжди об'єктивні до арабів. Зокрема, американський конгрес прийняв рішення визнати столицею Святої землі Єрусалим (яблуко розбрату між арабами та євреями), а також припинив фінансову допомогу Палестині.

За таких обставин помирити давніх супротивників надзвичайно важко. Але альтернативи переговорному процесові немає: на Близькому Сході колись-таки мають припинитися кровопролиття та взаємні образи.

Надія БЕДРИЧУК.

Він не знає, що має права

У правах дитини, задекларованих Організацією Об'єднаних Націй, проголошено їх захист від жорстокості, заборону есплуатації дитячої праці. Дітей не можна примушувати до того, що перешкоджає їхньому фізичному, розумовому та моральному розвиткові. Вони мають бути вільні від будь-якого насильства. Рабство і работоргівлю заборонено в будь-якій формі...

Проте, наперекір усім цим урочистим запевнянням, мільйони дітей у країнах «третього світу» продані власними батьками, працюють на «господарів», підриваючи своє здоров'я. Вони зайняті непосильною працею в кар'єрах, у вугільних шахтах, на цегельних заводах, мучаться в будинках розпусти.

На знімку ІТАР-ТАКС: шестирічний хлопчина (Пакистан) тягне цеглу за розпорядженням «власника» його сім'ї.

Павло АНГЕЛУЦА,
«Голос України» (з Брисбена)

Тендітні австралійки завойовують морські глибини

За бажання стати однією з 83 військовослужбовців-підводників прекрасним австралійкам потрібно якщо не мати вигляд моделей, то принаймі бути дуже тендітними, аби протиснутись через перелази у підводних човнах. Психологічні якості теж важливі. Жінки не повинні боятися закритих приміщень і швидко роздратовуватися.

Їхні обов'язки і тренування нічим не відрізнятимуться від тих, які мають матроси-чоловіки. Житимуть вони кожна у своїй каютці на 6 підводних човнах класу Collins.

Хоч з часів в'єтнамської війни, коли Австралія воювала на боці Америки, служба у Королівських військово-морських силах країни контрактно-добровільна, на підводних човнах жінки служитимуть уперше.

Тамаз ЛАМСАДЗЕ, «Голос України» (з Тбілісі)

Проект з трьома «камінцями», об які можна спіткнутися

ПРЕЗИДЕНТ Грузії Едуард Шеварднадзе направив Борисові Єльцину листа, в якому висловлює глибоке задоволення у зв'язку з новими пропозиціями Президента Росії, що стосуються повномасштабного врегулювання конфлікту в Абхазії.

«Рішення, що ґрунтується на викладених Вами принципах, за умови невідкладного повернення біженців, відповіде і численним резолюціям Ради Безпеки ООН, і рішенню саміту глав держав СНД. Цілковито поділяю Вашу думку про використання російського досвіду розмежування функцій і повноважень між федеральним центром та республіками», — зазначено в листі. В особистому посланні Президентові Росії Е. Шеварднадзе висловив упевненість, що реалізація ініціативи Бориса Єльцина, його сприяння допоможуть подолати штучно створювані на шляху врегулювання перешкоди і що реальні шляхи виходу з глухого кута буде знайдено.

Водночас посол Грузії в Росії Важа Лордкіпанідзе заявив: для Грузії неприйнятні три основні пункти розглянутого в Москві протоколу з врегулювання абхазької проблеми. За його словами, в протоколі, проект якого розроблено російським МЗС, чітко не зафіксовано принцип територіальної цілісності Грузії. Тим часом Б. Єльцин у своїй останній заяві з проблеми Абхазії чітко висловився за те, щоб цей принцип було покладено в основу процесу врегулювання.

Як наслідок, у проекті протоколу фактично закріплено суб'єктність Грузії та Абхазії, що знову-таки суперечить позиції Президента Росії, який запропонував Тбілісі і Сухумі російську модель взаємовідносин із суб'єктами федерації, котра передбачає чітке розмежування повноважень.

Ще одне положення, за словами посла, неприйнятне для Грузії: «Чергову декларацію про готовність Сухумі до початку повернення біженців не підкріплено, однак, конкретним механізмом втілення в життя цього повернення».

«Ми згодні на поетапне повернення біженців і готові розпочати з повернення грузинських сімей до Гальського району. Однак наполягаємо, щоб Гальським районом вважалася вся його територія, а не та урізана частина, яку називає Гальським районом абхазька сторона», — сказав В. Лордкіпанідзе. Сухумі змінив адміністративний кордон Гальського району після того, як у березні цього року на саміті глав СНД було прийнято рішення про розширення контрольованої миротворцями зони безпеки на весь Гальський район.

— Росія згодна з нашою пропозицією, проте, всупереч очікуванням, не чинить тиск на абхазьку сторону, посилаючись на неготовність останньої до таких компромісів, — сказав на завершення посол Грузії в Росії.

Інформація про шостий випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Страхова компанія» «Альконa»

1. Характеристика емітента

Відкрите акціонерне товариство «Страхова компанія «Алькона» (СК «Алькона») є правонаступником товариства з обмеженою відповідальністю «Страхова компанія «Скайд-Н».

Згідно з рішеннями загальних зборів засновників (протоколи № 2 від 22 жовтня 1992 року та № 4 від 15 квітня 1993 року) товариство з обмеженою відповідальністю «Страхова компанія «Скайд-Н» було послідовно реорганізовано спочатку в товариство з обмеженою відповідальністю «Страхова компанія «Алькона», а потім — в акціонерне товариство закритого типу «Страхова компанія «Алькона» і перереєстровано розпорядженнями представника Президента України у Вишгородському районі Київської області, відповідно, № 305 від 3 грудня 1992 року і № 190 від 15 червня 1993 року.

28 лютого 1994 року СК «Алькона» рішенням загальних зборів засновників було реорганізовано у відкрите акціонерне товариство (протокол № 2) і перереєстровано Старокиївською районною державною адміністрацією м. Києва (розпорядження № 234 від 29.06.1994 р.).

Місцезнаходження компанії: Україна, 252033, Київ-33, вул. Микільсько-Ботанічна, 7/9. Тел/факс (044) 244-33-66.

Розрахунковий рахунок 467712 в АБ «Зевс» в м. Києві, МФО 322603, ЗКПО 22868348.

Вищим органом управління товариством є загальні збори акціонерів. Правління є виконавчим органом, що здійснює керівництво поточною діяльністю товариства.

Діяльність страхової компанії «Алькона» контролюється аудиторською фірмою «Айстра» на підставі договору № 3 від 25.12.96 р.

Керівні посадові особи компанії:

1. Голова правління — Бойко Борис Іванович, освіта вища, економіст за фахом, виробничий стаж — 16 років;
2. Заступник голови правління — Ломака Сергій Павлович, освіта вища, економіст за фахом, виробничий стаж — 19 років;
3. Заступник голови правління — Гаманков Володимир Іванович, освіта вища, інженер за фахом, виробничий стаж — 23 роки;
4. Головний бухгалтер — Чаплінська Світлана Михайлівна, економіст за фахом, освіта вища, виробничий стаж — 27 років.

За станом на 1 липня 1997 року кількість службовців СК «Алькона» становила 102 особи.

На момент випуску акцій товариство не має простроченої заборгованості кредиторам і з платежів до бюджету.

Дані бухгалтерського балансу страхової компанії «АЛЬКОНА» (тис. грн.):

	01.01.97 р.	01.07.97 р.
АКТИВ		
Основні засоби та інші позаоборотні активи	4 569,6	6 927,8
Запаси і затрати	56,1	73,0
Грошові кошти, розрахунки та інші активи	5 694,5	6 198,6
БАЛАНС	10 320,2	13 199,4
ПАСИВ		
Джерела власних та прирівнених до них коштів	8 682,5	11 695,7
т. ч. статутний фонд	472,0	472,0
Розрахунки та інші пасиви	1 637,7	1 503,7
БАЛАНС	10 320,2	13 199,4

Дані про фінансові результати та їх використання страхової компанії «АЛЬКОНА» (тис. грн.):

Фінансові результати

	За 1996 рік Прибутки	За 1996 рік Збитки	За 1 півріччя 1997 року. Прибутки	За 1 півріччя 1997 року. Збитки
Виручка (валовий дохід) від реалізації послуг	6 124,3	*	4 104,8	*
Затрати на виробництво реалізованої продукції (послуг)	*	9 534,7	*	5 040,4
Результат від реалізації	—	3 410,4	—	935,6
Результат від іншої реалізацаії	—	—	2,3	—
Доходи від позареалізаційних операцій	8 891,6	1 070,3	3 470,1	—
Всього прибутків і збитків	8 891,6	4 480,7	3 472,4	935,6
Балансовий прибуток	4 410,9	—	2 536,8	—

Використання прибутку

	На 01.01.97 р.	На 01.07.97 р.
Резервний фонд	105,5	—
Виробничий розвиток	127,4	99,1
Соціальний розвиток	26,8	13,9
Зоохочування	41,2	16,2
Дивіденди	150,0	—
Інші цілі	2 547,6	2 280,8

На момент прийняття рішення про шостий випуск акцій СК «Алькона» має повністю сплачений і зареєстрований статутний фонд у розмірі 472 000 гривень. Статутний фонд сформовано в результаті проведення п'яти емісій, відповідно, на 165 (сто шістдесят п'ять) гривень, 770 (сімсот сімдесят) гривень, 50 000 (п'ятдесят тисяч) гривень, 100 000 (сто тисяч) гривень, 322 000 (триста двадцять дві тисячі) гривень. При цьому всі акції першої та другої емісії підлягали обміну на акції наступної емісії. Таким чином, всього випущено 472 000 (чотириста сімдесят дві тисячі) простих іменних акцій, у тому числі 22 510 акцій, що є у власності керівних робітників. Випуск акцій п'ятої емісії зареєстровано Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку за номером 262/1/96, про що видано свідоцтво 23 грудня 1996 року.

2. Опис діяльності

Предметом діяльності товариства є надання страхових послуг фізичним та юридичним особам відповідно до ліцензій Комітету у справах нагляду за страховою діяльністю № 813/795 від 5 лютого 1997 року, № 813/795-1 від 5 лютого 1997 року.

За час свого існування компанія надала послуги більш як 100 тисячам страхувальників.

Страхова компанія «Алькона» має 6 філій на території України.

3. Дані про емісію акцій

Рішення про шостий випуск акцій страхової компанії «Алькона» прийнято загальними зборами акціонерів (протокол № 2 від 25 липня 1997 року, кількість присутніх — 81,5 % голосів, голосувало «за» — 76,3 %).

Мета випуску акцій — збільшення розміру статутного фонду, що дозволить направити 50 % одержаних коштів на підвищення платоспроможності компанії, а решту 50 % коштів — на розширення послуг із страхування та перестрахування за умови стабільного економічного становища в Україні.

Запланований обсяг емісії — 728 000 гривень.

Всього випускається 728 000 простих іменних акцій. Номінальна вартість однієї акції — 1 гривня.

Випуск акцій проводиться серією Є під номерами 472001 — 1 200 000 в безпаперовій формі.

Термін проведення шостої емісії акцій — з 25 серпня 1997 року по 1 вересня 1997 року.

Акції шостої емісії підлягають розподілу між усіма акціонерами товариства.

Акції розподіляються за їхньою номінальною вартістю.

На загальну кількість належних йому акцій шостої емісії акціонеру видається виписка з реєстру акціонерів ВАТ «Страхова компанія «Алькона», яку можна отримати в компанії за її місцезнаходженням або у реєстратора, котрий уповноважений вести реєстр акціонерів ВАТ «Страхова компанія «Алькона».

Про день початку видачі виписок буде повідомлено додатково поштовими повідомленнями.

Акціонери мають право:

— участі в загальних зборах акціонерів особисто або через представників;

— участі у розподілі прибутку товариства і отримання дивідендів;

— голосувати на загальних зборах за принципом: одна акція — один голос;

— одержувати інформацію про діяльність страхової компанії;

— у першочерговому порядку скористатися послугами, які надає страхова компанія.

Нарахування та виплата дивідендів здійснюється відповідно до чинного законодавства один раз на рік за рахунок прибутку товариства, що залишається в його розпорядженні після сплати податків, у розмірах, які визначаються загальними зборами акціонерів.

Виплата дивідендів здійснюється шляхом переказу коштів на вказані акціонерами рахунки або через касу страхової компанії за її місцезнаходженням.

4. Фактори ризику

Приймаючи рішення про придбання акцій акціонерного товариства «Страхова компанія «Алькона», потрібно враховувати такі фактори ризику, як нестабільність фінансового ринку України, неузгодженість відповідних законодавчих і підзаконних актів, що погіршують умови здійснення статутної діяльності товариства.

Голова правління Б. БОЙКО.

Інформація для акціонерів АКБ «Легбанк» 1-7 емісій

Баланс Акціонерного комерційного банку «Легбанк» (грн.)

№ Стаття балансу	На 01.01.96 р.
АКТИВ	
1. Каса і кошти на кореспондентських рахунках у НБУ	328 0670
2. Кошти на кореспондентських рахунках в інших банках	221 6000
3. Кредити, які надані клієнтам	1 024 9900
4. Міжбанківський кредит	45 3430
5. Основні кошти і нематеріальні активи	94 7470
6. Дебітори	25 0990
7. Інші активи	898 7650
Всього:	2 638 6110

№ Стаття балансу	На 01.01.96 р.
ПАСИВ	
1. Статутний фонд	150 2170
2. Резервний фонд	32 7740
3. Інші фонди банку	254 4300
4. Кошти на кореспондентських рахунках інших банків	46 3810
5. Кошти на розрахункових і поточних рахунках клієнтів в національній валюті	311 7750
6. Кошти клієнтів в іноземній валюті	546 9180
7. Вклади громадян	226 5900
8. Депозитні рахунки юридичних осіб	227 4630
9. Кредитори	77 3800
10. Інші пасиви	373 7470
11. Прибуток	390 9360
Всього:	2 638 6110

Баланс Акціонерного комерційного банку «Легбанк» на 1.01.1997 р. (грн.)

АКТИВ	
Каса і кошти на кореспондентському рахунку в НБУ	5 729 853
Кошти на кореспондентських рахунках в інших банках	2 774 553
Розрахунки між підвідомчими філіями банку	1 325 278
Кредити, видані банком	11 178 500
Позики, видані іншим банкам	1 089 500
Кошти, вкладені в спільну діяльність	75 000
Основні кошти	2 266 979
Цінні папери, придбані банком	4 246 407
Дебітори банку	1 634 266
Інші активи	3 458 957
Вилучені кошти за рахунок прибутку	2 223 232
Всього:	36 002 525
ПАСИВ	
Статутний фонд	2 500 000
Резервний фонд	420 214
Інші фонди банку	3 731 886
Кошти на кореспондентських рахунках інших банків	3 154
Розрахунки між підвідомчими філіями банку	1 325 278
Кошти на розрахункових і поточних рахунках клієнтів	6 784 554
Кошти клієнтів в іноземній валюті	2 072 351
Депозитні рахунки клієнтів	7 584 896
Вклади громадян	954 268
Кредити, отримані в інших банках	3 778 000
Кредитори банку	433 092
Інші пасиви	4 191 600
Прибуток	2 223 232
Всього:	36 002 525

На 19.12.96 р. АКБ «Легбанк» мав дві філії у Києві, та філію у місті Луганську.

Начальник Управління інформацій банківських технологій Шелестюк Валерій Олексійович, освіта — вища, кваліфікація — інженерсистемотехнік, виробничий стаж — 24 роки (42878 акцій банку у власності).

Начальник Управління Неторгівельних операцій Макунін Олександр Павлович, освіта вища, кваліфікація — економіст (фінанси та кредит), виробничий стаж — 26 років (35190 акцій банку у власності).

Начальник Управління платіжних систем Тупчій Валентина Анатоліївна, освіта — вища, кваліфікація —економіст, виробничий стаж — 21 рік (1750 акцій банку у власності).

Начальник відділу фондових операцій Панченко Лариса Миколаївна, освіта вища, кваліфікація — економіст, кандидат економічних наук, виробничий стаж — 14 років (1959 акцій банку у власності).

Запитання і претензії за тел.: 227-95-21.

ВАТ «Автосервіс»

повідомляє що, загальні збори акціонерів ВАТ відбудуться 30 вересня 1997 року об 11.00 за адресою: м. Запоріжжя, пр. Металургів, 2, у залі засідань.

Реєстрація учасників проводиться 30 вересня 1997 року з 10.00 до 11.00 в залі засідань.

Для участі в зборах акціонери повинні пред'явити документ, що посвідчує особу, а представникам акціонерів необхідно подати доручення.

Порядок денний:

1. Звіт правління, спостережної ради, ревізійної комісії за результатами діяльності в звітному періоді.
2. Затвердження постійно діючого статуту ВАТ «Автосервіс».
3. Затвердження документів органів правління ВАТ «Автосервіс».
4. Вибори голови правління.
5. Вибори спостережної ради.
6. Вибори голови і членів ревізійної комісії.
7. Про проект розподілу прибутку за 1997 рік.
8. Інші питання.

Телефон для довідок: (0612) 32-39-99.

Общее собрание акционеров АКБ «Легбанк»

состоится 1.10.97 года в 15.00 по адресу: г. Киев, ул. Жилявская, 27, тел. 227-95-21.

Повестка дня:

1. Отчет о результатах выпуска акций 7 эмиссии АКБ «Легбанк».
2. Внесение дополнений и изменений в учредительные документы.
3. Разное.

Правление АКБ «Легбанк».

У номер

• *Хмельницький*

У Китайгороді... китайці

Китайці, що днями побували у Хмельницькій області, зацікавилися продукцією акціонерних товариств «Хмельницьклегпром», «Укрелектроапарат», «Адвіс», швейної, трикотажної фабрик та ін.

Представники провінції Хебей провели переговори з керівниками підприємств і визначили ціле коло взаємовигідних проектів у галузях культурного, економічного співробітництва.

На знак подальших тісних контактів сільгосппідприємство «Комунар», що розташоване в селі Китайгород Кам'янець-Подільського району, було перейменоване на селянську спілку «Хебейська». Таку назву дістала й одна з вулиць у Кам'янці-Подільському.

• *Сімферополь*

Азбука для депортованих

Невдовзі в Криму буде профінансовано видання чотирьох підручників кримськотатарською мовою, створено мережу вірменських недільних шкіл, технічно оснащено дві середні кримськотатарські школи, організовано курси української та кримськотатарської мов. Таке рішення прийняла наглядова рада програми Міжнародного фонду «Відродження» «Інтеграція в українському суспільстві кримськотатарського народу, болгар, вірмен, греків і німців, які постраждали від депортації». Загалом фонд «Відродження» передбачає реалізувати на півострові 17 грантів на загальну суму понад сто тисяч доларів США.

• *Запоріжжя*

Німецький банк допоможе «Хортиці»

«Прецедентом» назвав голова Запорізької облдержадміністрації В'ячеслав Похвальський надання німецьким «Ландесбанк саксен вероцентралі» кредиту на суму 10,5 млн. дойчемарок акціонерному товариству «Корпорація «Хортиця» під гарантії страхової компанії «Гермес» (Німеччина).

На прес-конференції в Запоріжжі він підкреслив важливість цього кредиту, адже кошти підуть на розвиток виробництва в агросекторі України — у Запорізькій, Дніпропетровській, Херсонській, Миколаївській, Донецькій областях та Криму. Кредит надається на п'ять років під 7% річних.

Президент АТ «Корпорація «Хортиця» Олександр Бондаренко підкреслив, що кошти буде спрямовано насамперед на реалізацію програми «Олійні культури».

Смітник серед дніпровських хвиль...

(Початок на 1-й стор).
Утім, як кажуть, апетит приходить під час їди. Тепер погляд архітектора сягнув далі — аж до станції Панське, розташованої на автотрасі Черкаси —Золотоноша. Знову-таки на акваторії Дніпра. Плани цього разу ще грандіозніші: розмістити тут не мікрорайон, а масив на 150 тисяч жителів. І назву вже дали — Черкаси-2 — майбутньому місту з каналізацією, смітниками серед дніпровських хвиль.

Тоді як більшість помешкань на історичній частині Черкас в аварійному стані й саморуйнується. Чому б тут не розмістити нове житло, де вже давно створена інфраструктура для життєдіяльності міста? Кажуть, що дорого. А намив нових площ, створення нової інфраструктури хіба дешевше обійдеться?

Звісно, матеріальні затрати річ скороминуща. Тільки природі неможливо буде повернути ті збитки, які заподіє цей антиекологічний проект.

Черкаси-2 завдадуть шкоду не лише обласному центру, а й усьому нижньому Подніпров'ю.

Тут доречно нагадати про чинну Національну програму екологічного оздоровлення басейну Дніпра та поліпшення якості питної води, в якій, зокрема, наголошується, що господарський комплекс у басейні Дніпра протягом десятиліть розвивався без урахування економічних та екологічних наслідків для України. Внаслідок чого самовідновлювальна здатність Дніпра та багатьох річок басейну вже не забезпечує відновлення порушеної екологічної рівноваги.

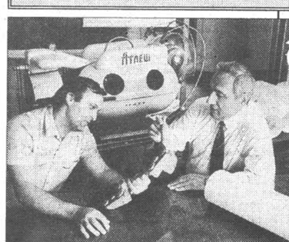
Чи не досить нам експериментів з головною річкою нашої держави?

Михайло СКРИПКА,
начальник відділу водних ресурсів і малих річок управління «Черкасиводгосп».
Лідія ТИТАРЕНКО,
власкор «ГУ».

Новинка

Ну дуже здібний підводник!

Замовлення на комплексне дослідження газоконденсатотрубопроводів на шельфі Азовського та Чорного морів отримала Миколаївська школа підводної океанотехніки та досліджень від «Чорноморнафтогазу». Нині готується до відправки у Крим підводно-технічний інспекційний комплекс «Атлеш». Апарат здатний занурюватися на глибину до 300 метрів. Він оснащений обладнанням для мультимедійного виду запису інформації, зручної для обробки. За командою з судна «Атлеш» може доставити під воду невеликий вантаж, завести під трубопровід кабель чи трос. Для виконання екологічних досліджень також відправлено апарат «Полярна зірка-4», три попередники якого вже працюють на Далекій Півночі Росії.

На знімку: творці підводного апарата В. Блінов та С. Нужний.

Фото Олександра КРЕМКА. (ДІНАУ-Укрінформ).

Три держави - один єврорегіон

Контакти

До РАДИ транскордонного об'єднання єврорегіону «Буг» прийнято нових членів: Білоподляське воєводство Республіки Польща і Брестську область з Білорусі. Отже, сьогодні до єврорегіону «Буг» входять п'ять воєводств з Польщі, Волинська область України і Брестська область Білорусі. Який же результат транскордонної співпраці для волинян за той період, коли область увійшла до структури єврорегіону «Буг»?

Домінуючим чинником стала торговельно-економічна діяльність між Волинню і прикордонними регіонами Польщі. Так, з початку нинішнього року товарообіг з Польщею склав 4,3 мільйона доларів США, що становить 15 відсотків від загального зовнішньоторговельного обороту Волині. Це у 1,4 раза більше порівняно з аналогічним періодом 1996 року.

В області зросла кількість спільних україно-польських підприємств. На базі АТ «Ковельсільмаш» створено україно-польське підприємство «Бізон-Україна» з виробництва зернозбиральних комбайнів. Уже складено перших три машини.

Інтенсивному розвитку господарського комплексу Волині сприяє розбудова україно-польського державного кордону, створення сучасної прикордонної інфраструктури, модернізація транспортної мережі. Першочерговим проектом цієї програми є будівництво нового моста через Західний Буг у зоні міжнародного пункту пропуску «Ягодин—Дорогуськ».

Є конкретні напрацювання в напрямі відкриття нового кордонного переходу на ділянці Нововолинськ—Морозовичі—Крилув—Грубешув та створення екотуристичного переходу сезонного характеру через Західний Буг. Динамічно розвивається співпраця і в гуманітарній сфері.

Богдан БЕРЕКЕТА.
Волинська область.

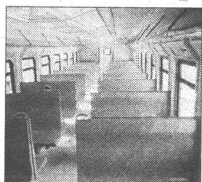
Пригода

На «дідьковому» повороті

Між залізничними станціями Рось і Ржевуська у Вінницькій області трапилася аварія дизель-поїзда Козятин—Жашків. Десять пасажирів було госпіталізовано, троє з тяжкими травмами, ще двадцятьом потерпілим допомогу надано безпосередньо на місці пригоди. Причиною аварії, на думку комісії з надзвичайних ситуацій Вінницької облдержадміністрації, став зсув залізничного насипу, розмитого дощами. Наслідки могли бути значно гіршими, якби не вправні дії машиніста поїзда Петра Литовченка. Майже 20 років він водить поїзди на цьому відрізку дороги, як свої п'ять пальців знає підступні місця, зокрема й «дідьковий» поворот, де колія звивається дугою, а висота насипу становить 18 метрів. Картина, яку побачив П. Литовченко з вікна кабіни, змусила негайно ввімкнути екстрене гальмування: рейки внаслідок зсуву буквально висіли над провалля. Для остаточної зупинки поїзда не вистачило 50 метрів. Дії машиніста за таких обставин прирівнюють до подвигу.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Чепурна електричка

У Києві відбулася виставка залізничної продукції, яку випускають фірми і об'єднання України, Росії, Німеччини, Чехії. Більшу частину експонатів становлять виготовлені на українських підприємствах пасажирські й товарні вагони, електровози та інше.

На знімку: внутрішнє обладнання нового вагона для електропоїздів місцевого призначення.

Фото Юрія ІЛЬЄНКА (ДІНАУ-Укрінформ).

Як Бальзак заводу допоміг

Досвід

Карамельний цех Бердичівського заводу безалкогольних напоїв простоював два роки. А кондитерський — аж вісім років. Тепер тут випікають пряники, печиво, кекси, хліб. Завоювали популярність фірмові напої заводу — «Оноре де Бальзак» (нагадаємо, що в цьому місті французький письменник вінчався з Евеліною Ганською), «Вечірній Бердичів» та інші, настояні на цілющих травах, питна екологічно чиста вода.

А для трудівників заводу найголовніше те, що підприємство не лихоманить, як раніше, вже працюють усі зміни. Навіть багатомісячну заборгованість у зарплаті ліквідовано. У цих змінах є заслуга нового директора Фелікса Савицького, який і в колективі дисципліну наладив, і з постачальниками розібрався.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заступник головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), А. ГОРЛОВ (перший заступник головного редактора), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л.БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С.ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 254064.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0312151.